

עֲבָרִיּוֹת, וְשִׁפְחוֹת עֲבָרִיּוֹת. וְאֵית לָהּ עֲבָדִים וְשִׁפְחוֹת
 נְכָרִיּוֹת כִּי מִשׁוֹם כֶּךָ נֹאמַר וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מַשְׁלָה, דְּהֵינּוּ שֶׁהַמַּלְכוּת שׁוֹלֶטת בְּכָל עַבְדֵי
 שְׁאִין שׁוּיִים בְּבַחֲנִיתָם, כִּי הִנֵּה יֵשׁ לָהּ כְּמֵה נַעֲרוֹת עֲבָרִיּוֹת דְּמַלְאכֵי הַבְּרִיאָה וְהִיצִירָה, וְיֵשׁ
 לָהּ כְּמֵה שִׁפְחוֹת עֲבָרִיּוֹת דְּמַלְאכֵי הַעֲשִׂיָּה, וְכֵן יֵשׁ לָהּ עַבְדִּים וְשִׁפְחוֹת נֹכְרִיּוֹת דְּקַלֵּי,
 בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּבַּח מַלְכוּתָא אַחֲרָא בְּעֵלְמָא, בְּזִמְנָא
 דְּאִיהִי שְׁלֵטָא וְזוֹ הַמַּלְכוּת הִיא מִתְפַּשֶּׁטת וּמוֹשַׁלַת בְּכוֹלָם, בְּכַדִּי שְׁלֵטָא תִּמְצָא
 מַלְכוּת אַחֲרַת בְּעוֹלָם בְּזִמְנָא שֶׁהִיא שׁוֹלֶטת, וּמִשׁוֹם כֶּךָ כָּל כַּח הַמַּמְשָׁלָה בְּעוֹלָם הוּא מִמְנָה,
 וְאִפְּלוּ מִמַּשְׁלַת הַסֵּטָא כִּי אֵת כָּל כּוֹחָם הֵם יוֹנְקִים מִמֶּנָּה לְאַחַר הַשְּׁתַלְשׁוֹת מִדְּרָגוֹת רַבּוֹת
 מִן הַקְּדוּשָׁה.

הַקַּב"ה עֵתִיד לְהַעֲבִיר אֶת הַטּוֹמָאָה מֵהָעוֹלָם

וְאֵלֵין שִׁפְחוֹת נְכָרִיּוֹת, מְסֻטְרָא דְסַם הַפּוֹת, נוֹקְבָא
 דְּסַמְאֵל וְהִנֵּה אוֹתָם הַשִּׁפְחוֹת הַנֹּכְרִיּוֹת הֵם מִצַּד סַם הַמוּוֹת דְּנוֹק' דְּסַמְאֵל
 שֶׁהִיא לִילִי"ת. דְּשִׁפְחָה הָיְתָה לְמִטְרוֹנִיתָא נוֹקְבָא, וְסַמְאֵל אֵל
 אַחֲרַי, עֶבֶד הָיָה לִיהִי לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבַתְחִילָה הִיא הִיתָה
 שִׁפְחָה לְמַלְכָה הַשְּׂכִינָה הַנּוֹקְבָה, וְסַמְאֵל אֵל אַחֲרַי הִיא בַתְחִילָה עַבְדָּ לְקַב"ה, לְבַתָּר
 דְּעֵבִידוֹ גְּרַמֵּייהוּ אֵלּוֹהוֹת, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵתִיד
 לְאַעְבֵּר לוֹן מֵעֵלְמָא, וְלְמַחֵי לוֹן וּמֵאַחַר שְׁהֵם עָשׂוּ אֶת עֲצֻמָּם אֱלֹהוֹת,
 בְּסוּד אֵל אַחֲרַי, [197] אֵז לְכֵן עֵתִיד הַקַּב"ה לְהַעֲבִיר אוֹתָם מֵהָעוֹלָם וּלְמַחוֹת אוֹתָם בְּסוּד וְאֵת
 רוּחַ הַטּוֹמָאָה אַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ בְּב"א.

הקב"ה עתיד להעביר מהעולם את כל העבודות זרות

וְאֵי תִימְרוּן, אֵי בְנֵי נֶשֶׁא עֲבָדִין לֹזֵן אֱלֹהוֹת, וְלֹא

בְּרֵעוֹתָא דְלִהוֹן, אִמְאֵי אֶתְעַנְשׂוּ ואם תאמר שהרי בני האדם

של דור המבול והפלגה הם אלו שעשו אותם לאלהות, ואין הדבר היה ברצונם כלל, ואם

כן מדוע הם נענשו. **אָלֹא כִּדְ הָוּוּ דֵר הַמַּבּוּל וְדוֹר הַפְּלָגָה יִדְעֵי**

בְּהוֹן, וְהוּוּ מְקַטְרִינִין (נ"א מְקַטְרִין וּרְפָח) **לֹזֵן, וְסִגְדִין לֹזֵן** אלא כאשר

דור המבול והפלגה היו יודעים כיצד להמשיך את כח טומאתם למטה ע"י שהם היו מקטירים

להם ומשתחווים להם, סמא"ל ולילי"ת היו מקבלים את עבודתם ועשו עצמם לע"ז,

וּבְהֵהוּא חִילָא דְהוּוּ מְקַטְרִינִין (נ"א מְקַטְרִין) **לֹזֵן, וְסִגְדִין לֹזֵן,**

הָוּוּ גַחְתֵּי לְגַבֵּייהוּ, וְעֲבָדֵי רְעוֹתֵיהוּ, וּמַמְלָלֵן בְּהוֹן

בְּאֵינוֹן צוּלְמִין, הָא אֶתְעַבְדוּ אֱלֹהוֹת וְעִבְדֵת פּוֹכְבִים

וּמַזְלוֹת ובאותו הכוח שהם היו מקטירים להם ומשתחווים להם הם היו יורדים אליהם

ועושים את רצונם, והם היו מדברים עימהם באותם הצלמים שהם עשו בכדי שיתלבשו

בהם, ובזה נמצא שהם עשו עצמם לאלהות וע"ז. **בְּגִין דָּא, קַדְשָׁא בְּרִיךְ**

אור הרשב"י

השכינה גולה בגלוי ומתלבש בתוך הקליפו' כנודע ובראותם כי הם (דף מ"ג ע"א) נעשים גוף וכלי אל ניצוץ האלהות המתלבש בתוכם אז הם חושבים כי הם עצמם גוף האלהי ח"ו וע"י כן עבדי גרמיהו אלוהות.

[רפ] הגירסה בשאר דפוסים הוא ו'הוּוּ מְקַטְרִין לֹזֵן.

[רז] ובענין זה איתא בשער מאמרי רשב"י - פרשת תצא וז"ל: זה נראה תימא גדול איך ס"מ ונוקביה יהיו כל כך פתאים למרוד בקונם ולחשוב בלבבם שהם אלוהות והנה הם שלוהויו יתברך ומכירים הם אותו ית'. אך הענין הזה יובן בסוד ומלכותו בכל משלה שאמרו בתקונין דהקב"ה אתלבש גו קליפין והוא בזמן שישראל הוטאין כי אז

הלימוד היומני

הוא עֶתִיד לְאֶעְבְּרָא לֹון, וְיִמְחִי לֹון מֵעֶלְמָא, צוֹלְמִין
 דְּלִהוֹן דִּהוּוּ פְּלִחִין בְּהוֹן, וְאַשְׁתַּאֲבוּ מִנְהוֹן רוּחִין
 וְצוֹלְמִין ומשום כך עתיד הקב"ה להעביר אותם ולמחות אותם מהעולם, יחד עם שאר

הצלמים שבהם היו עובדים אותם שעי"כ שאבו מרוחם וצלמיהם כח נשבר.

גם את הערב רב יעביר הקב"ה מהעולם

וְכֵד אֵית בְּעֶלְמָא עֶרְב רַב, נְחֲתִין לְאַתְגְּשָׁמָא בְּהוֹן,
 וְקוֹדְשָׁא בְּרִידָה הוּא יַעֲבֵר לֹון מִן עֶלְמָא וכן הדבר בזמן

הזה שיש בעולם ערב רב, שסמא"ל ולילי"ת יורדים להתגשם בהם, וגם אותם יעביר הקב"ה

מהעולם, הֲדָא הוּא דְכִתְיִב, (זכריה יג) וְאַת רוּחַ הַטּוֹמְאָה

אֵעְבִיר מִן הָאָרֶץ כי זהו מש"כ בפסוק 'ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ'.

וְאִי תִימְרוּן, בְּזִמְנָא דְגָלוּתָא בִּתְרָאָה, לֵית עֲבוּדָת

פּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת, בְּגִין דְּלֹא יִדְעִין בְּנֵי עֶלְמָא בְּהוֹן ואם

תאמרו שבעת הגלות האחרונה לא יהיה ע"ז כלל, מאחר שבני אדם אינם בקיאים להוריד

את כוחם כלל, [ורפ"ט] ואם כן קשה כיצד נאמר 'ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ' והרי אין

אור הרשב"י

ולא אנריה בעינן. נפל להו פיתקא מרקיעא,
 דהוה כתב בה אמת. אמר רב חנינא, שמע
 מינה: חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת.
 אותיבו בתעניתא תלתא יומין ותלתא
 לילואתא, מסרוהו ניהליהו. נפק אתא כי
 גוריא דנורא מבית קדשי הקדשים. אמר להו
 נביא לישראל: היינו יצרא דעבודה זרה,

[ורפ"ט] כדאיתא ביומא דף סט עמוד ב' ויצעקו
 אל ה' אלהים בקול גדול מאי אמור? – אמר
 רב ואיתימא רבי יוחנן: בייא, בייא! היינו
 האי דאחרביה למקדשא, וקליה להיכליה,
 וקטלינהו לכולהו צדיקי, ואגלינהו לישראל
 מארעהון, ועדיין מרקד בינן. כלום יהבתיה לן
 אלא לקבולי ביה אנרא – לא איהו בעינן.

הלימוד היומני

כוחם יורד כלל לארץ, מאחר שאין מי שיודע להורידם. **וְאֵינּוֹן דִּידְעִין בְּעֶרֶב רַב תַּמָּן, אֲשֶׁתִּכַּח לֹוֹן. דְּמַכְעִיסִין לְקוֹדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׁכְנִיתִיה, וְיִשְׂרָאֵל בִּינֵיהוּ** אלא סוד הדבר הוא שסמא"ל ולילית יודעים בין הערב רב היודעים כיצד להמשיכם, כי שם בעת הגלות האחרונה הם יהיו מצויים, ומשום כך אלו הערב רב מצערים את הקב"ה והשכינה זו"ן יחד עם ישראל בניהם שהם מעורבים בהם, **וְעֶרֶב רַב מְצַלִּיחִין בְּהוֹן, לְקַיִים מְאֵי דְכִתְיִב, (דברים ז) וּמְשַׁלֵּם לְשׁוֹנְאֵיו אֶל פְּנֵיו לְהַאבִּידוּ** כי הנה הערב רב שבהם מצליחים מהם, וכמש"כ 'היו צריה לראש' [וצ] והוא בכדי שיתקיים בהם **וּמְשַׁלֵּם לְשׁוֹנְאֵיו אֶל פְּנֵיו לְהַאבִּידוּ**.

אור הרשב"י

תלתא יומי, ובעו ביעתא בת יומא בכל ארץ ישראל ולא אשתכח. אמרו: היכי נעביד? נקמליה – כליא עלמא! ניבעי רחמי אפלגא – פלגא ברקיעא לא יהבי. כחלינהו לעיניה, ושבקוהו. ואהני דלא מיגרי ביה לאיניש בקריבתה.

[צד] כדאיתא ברעיא מהימנא פרשת נשא דף קכה עמוד ב' ואינון ערב רב אינון עתירין בשלוח בחדווא בלא צערא בלא יגונא כלל גזלנין מארי שוחד דאינון דינין רישי עמא (בראשית ו) כי מלאה הארץ חמס מפניהם עליהו אתמר (איכה ה) היו צריה לראש.

שנאמר ויאמר זאת הרשעה. בהדי דתפסוה ליה אשתמיט ביניתא ממוזיא, ורמא קלא, ואזל קליה ארבע מאה פרסי. אמרו: היכי נעביד? דילמא חס ושלום מרחמי עליה מן שמיא. אמר להו נביא: שדויהו בדודא דאברא, וחפיוהו לפומיה באברא, דאברא משאב שאיב קלא, שנאמר ויאמר זאת הרשעה וישלך אתה אל תוך האיפה וישלך את אבן העופרת אל פיה. אמרו: הואיל ועת רצון הוא נבעי רחמי איצרא דעבירה. בעו רחמי ואמסר בידיהו. אמר להו: חזו דאי קמליתו ליה לההוא – כליא עלמא. חבשוהו